

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného : **Mesto Ž.**, IČO : X., proti povinnej : **J. Š.**, bývajúca v Ž., **o vymoženie 4 200,- Sk s prísl.**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 18 Er 2032/2003, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 19. novembra 2007 sp.zn. 10 CoE 64/2007 a uzneseniu Okresného súdu Žilina z 15. augusta 2007 č.k. 18 Er 2032/2003-14, takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie **z a m i e t a .**

Oprávnenému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina (exekučný súd) uznesením z 15. augusta 2007 č.k. 18 Er 2032/2003-14, Ex 961/2003 exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi do troch dní od právoplatnosti uznesenia trov exekúcie v sume 1 280,- Sk „a DPH“. V časti odôvodnenia uznesenia týkajúcej sa trov exekúcie uviedol, že exekútorovi patrí odmena len v sume 1 280,- Sk, a nie v sume 2 720,- Sk ním vyčíslenej. Dospel totiž k záveru, že exekútor vyčíslil odmenu za 9 úkonov v celkovej sume 1 800,- Sk nesprávne, v rozpore s ustanovením § 14 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení v čase rozhodnutia súdu (ďalej len „vyhláška“). Uviedol, že „z logického a gramatického výkladu § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vyplýva, že pri výpočte odmeny súdneho exekútora sa zohľadňuje počet hodín účelne vynaložených na exekúciu a nie počet úkonov s poukazom na dĺžku trvania, ako to v špecifikácii trov vyčíslil súdny exekútor. Za jednotlivé úkony patrí súdnemu exekútorovi

odmena, a to podľa § 14 ods. 1 písm. b/ a § 15 ods. 1 vyhlášky. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu, aby mal exekútor nárok na odmenu za každý úkon, ktorý by bol vykonaný počas začatej hodiny, a ktorý nie je uvedený v ustanovení § 15 ods. 1 vyhlášky, tak by to bolo výslovne v tomto ustanovení uvedené. Exekútor si účtoval sadzbu podľa § 14 ods. 2 vyhlášky za každý úkon, ktorý netrval celú hodinu, čo v konečnom dôsledku viedlo k navýšeniu jeho odmeny. Exekútor tým porušil ustanovenie § 14 ods. 1 písm. a/, podľa ktorého mu uvedená sadzba patrí za počet hodín účelne vynaložených na exekúciu. Zo znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že počtom hodín sa rozumie súhrn celých hodín za jednotlivé úkony, ktoré je exekútor povinný sčítať.“

Na odvolanie súdneho exekútora proti výroku uznesenia exekučného súdu o trovách exekúcie Krajský súd v Žiline (odvolací súd) uznesením z 19. novembra 2007 sp.zn. 10 CoE 64/2007 potvrdil napadnutú časť rozhodnutia súdu nižšieho stupňa „vo výške 1 487,10 Sk“ a vo výroku svojho uznesenia tiež uviedol, že vo výroku o zastavení exekúcie, odvolaním nenapadnutom, zostáva uznesenie okresného súdu nedotknuté. Dospel k záveru, že odvolaním súdneho exekútora napadnutá časť uznesenia exekučného súdu je správna. Jeho výrok o trovách konania považoval za potrebné doplniť o presne vyčíslenú sumu dane z pridanej hodnoty.

Proti uzneseniam odvolacieho súdu a exekučného súdu vo výrokoch o trovách konania podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie. Navrhol rozhodnutia v napadnutých častiach zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť exekučnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Na odôvodnenie opravného prostriedku dovolateľ uviedol:

„Ak dôjde k zastaveniu exekúcie, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje počtom hodín účelne vynaložených na exekúciu vyplývajúcich z časovej špecifikácie jednotlivých úkonov, ktorú je exekútor povinný súdu predložiť pred rozhodnutím o zastavení exekúcie a súčasne paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti taxatívne vymenovaných v ustanovení § 15 ods. 1 tejto vyhlášky. Možno súhlasiť s názorom súdov oboch stupňov, že pri výpočte odmeny súdneho exekútora podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky sa má zohľadniť počet hodín účelne vynaložených na exekúciu a nie počet jednotlivých úkonov, ako je tomu v prípade výpočtu podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm. b/

vyhlášky. Pri výpočte odmeny súdneho exekútora je rozhodujúce časové hľadisko jednotlivých úkonov, t.j. aký čas je reálne potrebný na ich vykonanie. V tejto súvislosti však nemožno súhlasiť s názorom, že kvantita jednotlivých úkonov nie je pre výpočet odmeny súdneho exekútora podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky smerodajná. Práve počet úkonov súdneho exekútora v exekučnom konaní je faktorom ovplyvňujúcim čas vynaložený na výkon exekúcie do momentu jeho zastavenia. Nie všetky úkony súdneho exekútora v konaní sú totiž odmenené paušálnou sumou podľa § 15 ods. 1 vyhlášky, pričom súčasne slúžia k dosiahnutiu cieľa exekučného konania, k uspokojeniu oprávneného. Je nesporné, že celé exekučné konanie, počnúc doručením návrhu na vykonanie exekúcie, končiac vrátením poverenia na vykonanie exekúcie, nie je možné ani fakticky a ani právne vykonať v jednom neprerušenom časovom slede, napr. v jeden deň. V priebehu exekučného konania súdny exekútor vykonáva úkony s cieľom dosiahnutia uspokojenia oprávneného, pričom je povinný dbať na dodržiavanie tak práv povinného, ako aj riadne plnenie si povinností vyplývajúcich mu zo znenia Exekučného poriadku. Z uvedeného potom vyplýva určitá časová náročnosť exekučného konania na strane súdneho exekútora spočívajúca v potrebe výkonu úkonov v súvislosti zákonných možností. Súdny exekútor preto môže vykonávať exekučné úkony len zákonným spôsobom a ten súdnemu exekútorovi umožňuje niektoré úkony vykonať komplexne v jeden deň a niektoré až v ďalšom časovom období. Uvedené úkony potom vytvárajú komplexy úkonov, ktorých časová náročnosť sa má podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov posudzovať jednotlivo v závislosti od hodín účelne na ne vynaložených. Z uvedeného dôvodu je preto nevyhnutné, aby súdny exekútor predložil exekučnému súdu v prípade zastavenia exekučného konania, pred samotným rozhodnutím, časovú špecifikáciu jednotlivých úkonov exekučnej činnosti, aby tak súd mohol ustáliť účelne vynaložený čas na exekúciu.

Súdny exekútor JUDr. J. K. k návrhu na zastavenie exekúcie z 29. mája 2006 pripojil špecifikáciu trov exekúcie v celkovej výške 2 720,- Sk po zaokrúhlení, ktorá pozostávala:

- 1/ z časovej špecifikácie jednotlivých úkonov exekučnej činnosti v zmysle ustanovenia § 14 ods. 2 citovanej vyhlášky, odmeňovaných podľa § 14 ods. 1 písm. a/ citovanej vyhlášky,
- 2/ z jednotlivých úkonov exekučnej činnosti odmeňovaných paušálnou sumou podľa § 15 ods. 1 citovanej vyhlášky a

3/ zo špecifikácie hotových výdavkov, za ktoré sa poskytuje náhrada podľa § 22 ods. 1 citovanej vyhlášky.

V časovej špecifikácii jednotlivých úkonov exekučnej činnosti v zmysle ustanovenia § 14 ods. 2 citovanej vyhlášky uviedol súdny exekútor konkrétne dni, počas ktorých vykonával jednotlivé úkony exekučnej činnosti spolu s dobou ich trvania. V súlade s vyššie prezentovaným právnym názorom sa preto domnievam, že Okresný súd v Žiline i Krajský súd v Žiline vec náhrady trov exekúcie nesprávne právne posúdili.“

Oprávnený a povinná sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), postupujúc podľa predpisov účinných od 15. októbra 2008 (prechodné ustanovenie § 372p ods. 1 O.s.p. k úpravám účinným od 15. októbra 2008 vykonaným zákonom č. 384/2008 Z.z), po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok (§ 243g O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p., v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

I v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky je dovolací súd viazaný rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.). Obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v § 237 O.s.p. a inými vadami, pokiaľ tieto mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Takéto vady dovolací súd nezistil; dovolateľ takéto vady konaní a rozhodnutí súdov nižších stupňov v mimoriadnom dovolaní ani nevytýkal.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd pristúpil ku skúmaniu opodstatnenosti dôvodov, na ktorých dovolateľ založil svoj mimoriadny opravný prostriedok a dospel k záveru, že obsah jeho mimoriadneho dovolania nie je spôsobilý spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu spisu vyplýva, že súdny exekútor v návrhu na zastavenie exekúcie súčasne navrhol, aby mu oprávnený nahradil trovy exekúcie v rozsahu vyhotovenej časovej špecifikácie jednotlivých úkonov exekučnej činnosti, špecifikácie paušálne odmeňovaných úkonov exekučnej činnosti a špecifikácie náhrady hotových výdavkov, celkove v sume 2 713,20 Sk. Pri časovej špecifikácii jednotlivých úkonov exekučnej činnosti (od 10 do 50 minút) si za každý jednotlivý úkon uplatňoval odmenu 200,- Sk, spolu za deväť úkonov 1 800,- Sk. Exekučný súd mu priznal odmenu podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky iba v sume 800,- Sk, keď mal za to, že táto zodpovedá počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu. Teda je zrejmé, že sčítal časy trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti vyjadrené v minútach, pričom skúmal aj účelnosť času vynaloženého súdnym exekútorom na vykonanie toho-ktorého úkonu („... počtom hodín sa rozumie súhrn celých hodín za jednotlivé úkony, ...“). S týmto záverom sa plne stotožnil aj odvolací súd („Nesčítavanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti by de facto každý úkon exekučnej činnosti postavilo, čo do spôsobu určenia výšky odmeny zaň, na roveň tým, ktoré vyhláška uvádza v § 15 ods. 1, a ktoré sú odmeňované paušálnou sumou. Nesčítaním času trvania jednotlivých úkonov, keď každý z nich netrval celú hodinu, ale naopak priznaním odmeny 200,- Sk za každý z nich, by nebolo možné hovoriť o počte hodín (čase) účelne vynaložených na exekúciu tak, ako to predpokladá § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky.“).

Podľa názoru dovolacieho súdu sú rozhodnutia exekučného súdu a odvolacieho súdu správne.

Dovolací súd v inej podobne právnej veci už dospel k judikovanému záveru, že pri výpočte odmeny súdneho exekútora podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (v znení do 30. apríla 2008 – poznámka dovolacieho súdu) je určujúci čas potrebný na vykonanie exekúcie bez zreteľa na počet úkonov, ktoré si exekúcia vyžaduje. Sčítanie časového trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti a na základe tohto súčtu určenie odmeny podľa § 14 ods. 2 vyhlášky (v znení do 30. apríla 2008 – poznámka dovolacieho súdu) je v súlade s jej ustanovením § 14 ods. 1 písm. a/ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2007, sp.zn. 1 MCdo 7/2006, uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2007 pod por.č. 69). Dovolací súd na odôvodnenie svojho záveru, okrem iného, uviedol, že z logického a gramatického výkladu ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vyplýva, že pri výpočte odmeny sa má zohľadniť počet účelne vynaložených hodín

na exekúciu a nie počet jednotlivých úkonov. Rozhodujúce je časové hľadisko jednotlivých úkonov, teda čas reálne potrebný na ich vykonanie. Bez relevancie je početnosť jednotlivých úkonov. Tomuto výkladu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky, ktoré odmenu určuje paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekúcie (taxatívne vymenované v § 15 ods. 1 vyhlášky). Ak by zákonodarca vychádzal z toho, že základná hodinová sadzba 200,- Sk patrí za každú, aj začatú hodinu úkonu exekučnej činnosti, bol by použil v § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky formuláciu ako v písm. b/ tohto ustanovenia. Ak sa tak nestalo, potom nie je v rozpore s § 14 ods.1 písm. a/ sčítanie časového trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti a na základe toho určenie odmeny vo výške podľa ustanovenia § 14 ods. 2 vety prvej vyhlášky. Pokiaľ by bolo úmyslom zákonodarcu oceňovať samostatne každý úkon exekučnej činnosti, ktorý nie je uvedený v § 15 ods. 1 vyhlášky, výslovne by to vyjadril v § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky. Za dôvodnú námietku nemožno považovať ani námietku týkajúcu sa prípustnosti skúmania účelnosti vynaloženého času na jednotlivé úkony exekučnej činnosti súdom. Práve účelnosť hodín vynaložených na exekúciu je predpokladom na priznanie odmeny súdneho exekútora (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky). Napokon trovy exekúcie, ktoré má súdnemu exekútorovi uhradiť oprávnený, určuje vždy exekučný súd (§ 203 ods. 1 Exekučného poriadku), ktorý nesie zodpovednosť za ich správnosť.

Dovolací súd, rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní proti rozhodnutiam exekučného súdu a odvolacieho súdu v predmetnej veci, nezistil dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od záverov vyslovených v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2007, sp.zn. 1 MCdo 7/2006, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2007 pod por.č. 69.

Z týchto dôvodov dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky uznesením zamietol podľa § 243b ods. 1, časť vety pred bodkočiarkou O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p. a s § 243i ods. 2 O.s.p.

Dovolací súd neuložil povinnosť nahradiť trov konania o mimoriadnom dovolaní súdnemu exekútorovi, ktorý podal podnet na mimoriadne dovolanie (§ 148a ods. 2 O.s.p.), pretože oprávnenému v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. marca 2009

JUDr. Ladislav G ó r á s z , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková